

Nr 35

Av herr **Börjesson** i Falköping, *angående särskilda lagfartsbevis, m.m.*

(Likalydande med motion nr 21 i Första kammaren)

Enligt 11 § lagfartsförordningen skall då lagfart beviljats utfärdas lagfartsbevis, som skall innehålla uppgifter om fångnet och vid köp, om köpeskillingens storlek. Jämlikt 9 § lagen den 3 juni 1932 med särskilda bestämmelser om handläggning av inskrivningsärenden skall om inskrivningsdomarens beslut meddelas bevis, som tecknas å fångeshandlingen. Därjämte föreskrives i samma paragraf att då lagfart beviljas skall särskilt lagfartsbevis utfärdas »enligt vad därom är stadgat», d. v. s. enligt ovannämnda 11 § lagfartsförordningen. På grund av nämnda stadganden utfärdas dubbla bevis om varje beviljad lagfart, nämligen ett bevis tecknat å fångeshandlingen och ett särskilt lagfartsbevis. Båda bevisen innehåller uppgift om att förvärvaren på grund av fångeshandlingen beviljats lagfart å fastigheten ifråga.

Det särskilda lagfartsbeviset tjänar sålunda icke något praktiskt syfte, och trots att förvärvaren erhållit lagfartsbevis kan han som bekant i en rättegång frändömas fastigheten. De särskilda lagfartsbevisen, liksom även bevisen om inskrivning av tomträtt och vattenfallsrätt, torde därför vara onödiga. Beviset om åtgärden ifråga framgår av beviset å handlingen, och något annat bevis torde ej behövas vid framtida överlåtelse av fastigheten. Särskilt må anmärkas, att myndigheterna ej kräver företeende av lagfartsbeviset när lagfart ånyo sökes. Att de särskilda lagfartsbevisen är onödiga torde även framgå därav att särskilda bevis ej utfärdas om beviljande av inteckning. I fråga om inteckningar erhålles sålunda endast beviset å inteckningshandling, och någon olägenhet därav torde icke kunna påvisas.

De särskilda lagfartsbevisen medför kostnader för de lagfartssökande (20 kr. i lösenkostnader för varje bevis). Denna avgift torde knappast täcka statsverkets kostnader för denna verksamhet. Antalet utfärdade lagfartsbevis uppgår årligen till i runt tal 100 000. Ett upphävande av skyldigheten att utfärda lagfartsbevis skulle sålunda medföra en icke oväsentlig besparing för statsverket. Därtill kommer att en sådan reform skulle lätta den besvärande arbetssituationen vid många av underätternas inskrivningsavdelningar och därmed leda till att föreskrivna expeditiionstider kunde hållas på ett bättre sätt än för närvarande.

Ett slopande av förevarande bevis föreslogs redan år 1956 av statens organisationsnämnd i rapport II rörande organisationsformerna vid de statliga domstolarna. Vidare väcktes en motion med samma syfte vid 1962 års riksdag. Flertalet remissinstanser var ense med motionärerna om att lagfarts-, tomträtts- och vattenfallsrättsbevisen inte tjänar något praktiskt syfte.

Då motioner om slopande av lagfartsbevisen behandlades vid 1966 års riksdag anförde tredje lagutskottet att, i samband med inskrivningsärenden, tämligen regelmässigt beställes gravationsbevis. Utskottet framhöll vidare, att intet tvivel synes råda om att gravationsbevisen i regel är mera användbara än lagfartsbevisen.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag om upphävande av skyldigheten att utfärda särskilda lagfartsbevis och bevis om inskrivning av tomträtt och vattenfallsrätt.

Stockholm den 12 januari 1968

Bengt Börjesson (cp)
i Falköping
